

Συλλογικότητα ή χάος

Ζώντας τη μέρα της κραυγής και της αγανάκτησης του δυτικού κόσμου, της κατακραυγής εναντίον του πλανητάρχη και της αποδόμησης του κοινωνικού κράτους, της κοινωνικής έκρηξης στη χώρα μας, αξίζει να δούμε τις ευθύνες μας σε επί μέρους επίπεδο: πώς φτάσαμε στην απόγνωση, σιωπώντας στον ευτελισμό των θεσμών, ανταλλάσσοντας το μείζον με το έλασσον, προκρίνοντας το ίδιο έναντι του κοινού, αποδεχόμενοι το σταδιακό εγκλωβισμό της δημοκρατικής διαδικασίας. Η εγγώρια διαφθορά, η έλλειψη ευθύνης, η ατιμωρησία δεν έγιναν σήμερα γνωστές, άρχισαν όμως να γίνονται μη ανεκτές επειδή το πρόβλημα χτύπησε άγρια την πόρτα μας, την πόρτα πολλών από μας.

Απαξίωση του δασκάλου, αποπροσανατολισμός του μαθητή και υποχρηματοδότηση της παιδείας, συμβαδίζουν τον τελευταίο καιρό με *έξυπνα σχολεία, ΣΔΙΤ παντός τύπου, επιχειρηματικότητες, σοκ στα πανεπιστήμια, διασταλτικές συνταγματικές ερμηνείες*. Τι περιμένουμε συνάδελφοι; Την αφορμή; Ο δικός μας Αλέξης είναι εδώ, τον βλέπουμε κάθε μέρα, είναι το παιδί μας που πάει στο σχολείο, είναι ο μαθητής μας. Πότε θα του δώσουμε την προσοχή που θέλει; Ας δούμε δυο παραδείγματα από τη συνδικαλιστική μας αυλή:

Πλήρη ταύτιση με όσα αντιμάχεται, πλήρη κώφωση και τύφλωση επέδειξε σύσσωμο το Δ.Σ. της Δ ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης στην περίπτωση της **αλλοιωμένης καταγραφής στο βιβλίο πράξεων του συλλόγου διδασκόντων του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης**.

Στις 5-2-2008 τέσσερις συνάδελφοι κατήγγειλαν α) την σύνταξη πρακτικού ανύπαρκτης συνεδρίασης από το διευθυντή (για αναπλήρωση χαμένων διδακτικών ωρών λόγω κατάληψης) και β) την αντισυναδελφική συμπεριφορά όσων, με την υπογραφή τους κάτω από ένα πρακτικό συνεδρίασης που ουδέποτε έγινε, έσυραν ως «διαφωνούντες» όσους στηλίτευαν μέσα από τέτοιες πρακτικές την έκπτωση των σχολικών διαδικασιών, τη χειραγώγηση του συλλόγου, τη διάσπαση της συνοχής του, την παρακμή της παιδείας. Δυστυχώς, τα μέλη του Δ.Σ. της Δ ΕΛΜΕΘ φρόντισαν να επιβεβαιώσουν ότι για πολλούς συναδέλφους η λέξη «συνδικαλιστής» ισοδυναμεί με ύβρη.

Παρακολουθώντας επί 10 μήνες ένα θέμα που ακόμα βρίσκεται σε εξέλιξη, δεν κατόρθωσαν να καταθέσουν ΜΙΑ ΛΕΞΗ στο χαρτί, να σηκώσουν ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΟ (ακόμα και για να μιλήσουν με τους καταγγέλλοντες), να υπηρετήσουν -τελικά- τις θέσεις που ανέλαβαν. Η αδράνειά τους όμως δεν ήταν ολοκληρωτική: ταυτίστηκαν επί πλέον σε πολιτικό και διαχειριστικό επίπεδο με τον διοικητικό μηχανισμό. Ο μεν πρόεδρος του Δ.Σ. Γιώργος Δρούτσας (μετά από πιέσεις σε όλο το Δ.Σ.) δεσμεύτηκε στη Γ.Σ. της 7-2-2008 ότι το Δ.Σ. **θα παραλάβει επίσημα την καταγγελία**, δίνοντας και τον αρ. πρωτοκόλλου, που έτσι κι αλλιώς όφειλε· ούτε αυτό κατάφερε να πραγματοποιήσει. Ο δε οργανωτικός γραμματέας του Δ.Σ. Παντελής Κετέν ανέλαβε το ρόλο του **απ' ευθείας μεσολαβητή με τη διοίκηση του Μουσικού Σχολείου** αποδεικνύοντας ότι η ΕΛΜΕ διαβουλεύεται μόνον με τους καταγγελλόμενους. Τα ερωτήματα είναι αμείλικτα:

- Γιατί η ξεκάθαρη παράβαση, ομολογημένη δύο φορές δημόσια από τον διευθυντή του Σχολείου αποτελεί για τη Δ ΕΛΜΕΘ περίπτωση κραυγαλέας αδράνειας;
- Τι λόγο είχε το Δ.Σ. της Δ ΕΛΜΕΘ να ταυτιστεί με τον προϊστάμενο της Δ/θμιας Εκπ/σης Αν. Θεσ/νίκης ο οποίος κάλυψε το διευθυντή του Σχολείου;
- Θέλουμε να συνεχίσει ένα Σχολείο τη λειτουργία του μέσα σε συνθήκες διχασμού του προσωπικού του και έκπτωσης των συλλογικών διαδικασιών;

Όμως ακόμα μεγαλύτερη δυσκαμψία επέδειξε το Δ.Σ. με τη μη εμπλοκή του στο πρόβλημα υπολειμμάτων του Μ.Σ.Θ., που σε μεγάλο βαθμό οφείλεται στο **θεσμό (μάστιγα) των ωρομισθίων**. Σ' όλο το Γενάρη δεν μπόρεσε το Δ.Σ. να βρει μια τοπική αγωνιστική φόρμουλα, ούτε να δρομολογήσει μια πανελλαδική, τουλάχιστον για τα ολόημερα σχολεία, παρά τις πολλαπλές προτάσεις-εισηγήσεις των καθηγητών του Μουσικού Σχολείου που κάθε Τρίτη το επισκέπτονταν. Μέσα από μεθοδεύσεις και κωλυσιεργίες του Δ.Σ., μέσα από συκοφαντίες και τρομοκρατική στάση της διεύθυνσης του Σχολείου πραγματοποιήθηκε τελικά την 1-2-2008 η 3ωρη στάση εργασίας χωρίς τη στήριξη της ΕΛΜΕ. Αυτή η μικρή σε όγκο αλλά μεγάλη σε αντίκτυπο στάση ανάγκασε το Δ.Σ. της Δ ΕΛΜΕΘ να εκδώσει το ψήφισμα διαμαρτυρίας της 21-2-2008 (που δεν το περιέλαβε στον απολογισμό που σήμερα μας κατέθεσε). Στο ψήφισμα αυτό -κατά την συνήθη συνδικαλιστική τακτική- καταδικάζεται η ωρομισθία ως έκπτωση του εργασιακού δικαιώματος. Κουβέντα δεν γίνεται για την αδυναμία ενός ολόημερου σχολείου να λειτουργήσει με διδάσκοντες δύο ταχυτήτων, διδάσκοντες ομήρους, διδάσκοντες πειθήνιους και βουβούς, όπως το σύστημα τους θέλει.

Τα δύο θέματα δεν είναι τα μόνα που εκθέτουν το Δ.Σ. και βαρύνουν όλους μας. Δυστυχώς θέματα μείζονος σημασίας δεν έτυχαν δυναμικών κινητοποιήσεων, όπως η «νόθευση δημοσίων εγγράφων κατά συρροή» που βαρύνει ποινικά και διοικητικά εξ ίσου τις οκτώ καθηγήτριες-βαθμολογήτριες του μαθήματος των Αγγλικών, και καθόλου τους διοικητικούς προϊσταμένους του ΥπεΠΘ που έδωσαν την εντολή.

ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ

Για τις πράξεις αυτές το κάθε μέλος του Δ.Σ. οφείλει να λογοδοτήσει στη Γ.Σ. Εμείς δεν χρειαζόμαστε έναν συνδικαλισμό που να καταπατά τον καταστατικό του χάρτη, που να συμβάλλει στο κυβερνητικό «διαίρει και βασίλευε», που να συμμετέχει στην έκπτωση της όποιας παιδείας απέμεινε στα σχολεία, που να υποτιμά και να προσβάλλει -αυτός πρώτος- την προσωπικότητα του δασκάλου που θα μπει στην τάξη, να πριμοδοτεί τη δημόσια ιδιότητα, να στρέφει το κοινωνικό σύνολο εναντίον μας. Επιτέλους! Να αρθούμε στο ύψος της περίπτωσης και της θέσης μας.

Για τον **περιορισμό των σκοπών της ΕΛΜΕ** και για την **καταπάτηση του καταστατικού της** καταδικάζουμε σύσσωμο το Δ.Σ. θεωρώντας ότι τα μέλη του έχουν εκπέσει των θέσεων τους.

Θέλουμε συνδικαλισμό με όρους παιδείας και όχι με όρους κομμάτων. Να πάντουν οι κομματικές παρωπίδες, δηλαδή το άλλοθι του ατομικού μας βολέματος, ώστε να μην επικρατήσει το κόμμα της οργής. Η ιδιότητα κρατεί, ο ιδιώτης караδοκεί. Η παιδεία όμως δεν θα γίνει Βιστωνίδα. «**Συλλογικότητα ή χάος**» είναι το μήνυμα, γιατί, **όντως**, όλα είναι θέμα παιδείας.

Θεσσαλονίκη, 16-12-2008

[Στέργιος Ζυγούρας](#)

Το κείμενο κατατέθηκε προς ψήφιση στην εκλογαπολογιστική Γ.Σ. της Δ ΕΛΜΕΘ
Έλαβε ψήφους: 7 υπέρ, 3 κατά, 19 λευκά